

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można z góry wykluczyć, że orzeczenie i następnie wykonanie kary pozbawienia wolności prowadzą do tego, iż więzi integracyjne obywatela Unii, który przyjechał w wieku trzech lat do przyjmującego państwa członkowskiego należy traktować jako zerwane powodując, że nie jest spełniona przesłanka nieprzerwanego dziesięcioletniego pobytu w rozumieniu art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 i dlatego nie przysługuje przewidziane w art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 prawo do ochrony przed wydaleniem, gdy obywatel Unii po przyjeździe w wieku trzech lat całe swoje dotychczasowe życie spędził w tym przyjmującym państwie członkowskim, nie ma już żadnych związków z państwem członkowskim swojego obywatelstwa i czyn karalny, który doprowadził do orzeczenia i wykonania kary pozbawienia wolności został popełniony dopiero po dwudziestoletnim pobycie?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy w odniesieniu do kwestii, czy wykonanie kary pozbawienia wolności prowadzi do zerwania więzi integracyjnych, należy nie uwzględniać takiej kary pozbawienia wolności, która została orzeczona za czyn karalny, który stanowi podstawę wydalenia?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczących na pytania pierwsze i drugie: na podstawie jakich kryteriów należy ustalić, czy zainteresowany obywatel Unii w takim przypadku może skorzystać z ochrony przed wydaleniem na podstawie art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczących na pytania pierwsze i drugie: czy istnieją wiążące wymogi prawa Unii dotyczące określenia „precyzyjnej chwili powstania kwestii wydalenia” i chwili w której należy przeprowadzić całościową oceną sytuacji zainteresowanego obywatela Unii, aby zbadać, w jakim zakresie brak ciągłości pobytu podczas dziesięciu lat poprzedzających decyzję o wydaleniu zainteresowanego uniemożliwia mu korzystanie ze zwiększonej ochrony?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 7 czerwca 2016 r. – Global Starnet Ltd/Ministero dell’Economiae delle Finanze,
Amministrazione Autonoma Monopoli di Stato**

(Sprawa C-322/16)

(2016/C 343/37)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Global Starnet Ltd

Druga strona postępowania: Ministero dell’Economiae delle Finanze, Amministrazione Autonoma Monopoli di Stato

Pytania prejudycjalne

- 1) Tytułem głównym: czy art. 267 akapit trzeci TFUE może być interpretowany w ten sposób, że sąd ostatniej instancji nie ma bezwzględnego obowiązku odesłania prejudycjalnego kwestii dotyczącej wykładni prawa europejskiego, jeżeli w ramach tego samego postępowania Corte costituzionale (trybunał konstytucyjny) stwierdził konstytucyjność uregulowania krajowego na podstawie w istocie tych samych kryteriów normatywnych, których wykładni dotyczy pytanie skierowane do Trybunału Sprawiedliwości, chociaż formalnie odmiennych, ponieważ zawartych w unormowaniach Konstytucji, nie zaś w traktatach europejskich?

- 2) Tytułem ewentualnym w stosunku do pytania pierwszego, w wypadku, gdyby Trybunał rozstrzygnął kwestię wykładni art. 267 ust. 3 w ten sposób, że odesłanie prejudycjalne jest obowiązkowe: czy przepisy i zasady, o których jest mowa w art. 26 – Rynek wewnętrzny – w art. 49 TFUE – Prawo przedsiębiorczości – w art. 56 TFUE – Swoboda świadczenia usług – w art. 63 TFUE – Swoboda przepływu kapitału – i w art. 16 Karty praw podstawowych UE – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – a także ogólna zasada uzasadnionych oczekiwań (która „należy do podstawowych zasad Unii”, jak stwierdził Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie C – 545/11), sprzeciwiają się przyjęciu i stosowaniu uregulowania krajowego (art. 1 ust. 78 lit. b) pkt 4, 8, 9, 17, 23 i 25 ustawy nr 220/2010) ustanawiającego, również w odniesieniu do podmiotów będących już koncesjonariuszami w sektorze telematycznego zarządzania dozwołonymi grammi, nowe wymagania i obowiązki w drodze aneksu do już istniejącej umowy (bez żadnego okresu na stopniowe dostosowanie)?

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 r. w sprawie T-615/
15, LL/Parlament Europejski, wniesione w dniu 9 lipca 2016 r. przez LL**

(Sprawa C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Język postępowania: litewski

Strony

Wnoszący odwołanie: LL (przedstawiciel: J. Petrulionis, advokatas)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (siódma izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2016 r. w sprawie T-615/15, którym Sąd odrzucił wniesioną przez skarżącego skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego D(2014) 15503 z dnia 17 kwietnia 2014 r., w której zażądano zwrotu nienależnie wypłaconego mu dodatku na zatrudnienie asystentów parlamentarnych, a po drugie, noty debetowej nr 2014-575 z dnia 5 maja 2014 r.;
- odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Wydając postanowienie, Sąd Unii Europejskiej nie zbadał i nie ocenił szczegółowo, prawidłowo, kompleksowo i obiektywnie wszystkich przedłożonych wraz ze skargą dowodów na piśmie, które miały znaczenie dla właściwego i prawidłowego określenia terminu wszczęcia postępowania, w efekcie czego w postanowieniu wyciągnięto wnioski sprzeczne ze zgromadzonym w aktach materiałem dowodowym i ze wskazanymi w odwołaniu przepisami prawa, a mianowicie, między innymi, że „skarga została wniesiona ponad 17 miesięcy po upływie terminu”, że „[...] skarżący nie wykazał zaistnienia ani nawet nie powołał się na zaistnienie [...] okoliczności, które pozwoliłyby na odstąpienie od kwestionowanego terminu na podstawie art. 45 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [...]” i że „[...]skargę należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną ze względu na to, że została wniesiona po upływie terminu [...]”.
2. W postanowieniu Sąd nie zastosował prawidłowo art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także naruszył art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego i nieprawidłowo ocenił możliwości zastosowania art. 45 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:
  - ponieważ wnoszący odwołanie, jako były poseł Parlamentu Europejskiego, nie zgodził się z decyzją sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego (ani z wydaną na jej podstawie notą debetową) i uznał, że jest ona bezzasadna, wykonał on swe uprawnienie oraz spełnił wymogi przewidziane w art. 72 przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego, wnosząc zażalenie na tę decyzję najpierw do kwestorów, a następnie do prezydium i przewodniczącego Parlamentu Europejskiego;